

dække, for hans vedkommende overstiger det faste fradragsbeløb, indrømmes der ham ifølge bestemmelsens stk. 2 i stedet det således godtgjorte samlede fradrag. Ved opgørelsen af et sådant større fradrag indgår udgifter i henhold til ligningslovens § 9, stk. 1, på ganske samme måde som ved opgørelsen af det nugældende lønmodtagerfradrag B, således at det alene er de dokumenterede faktiske udgifter, der medregnes. Hvor ligningsrådet for visse arter af udgifter godkender fradrag med bestemte beløb eller efter bestemte satser uden dokumentation i det enkelte tilfælde, kan den skattepligtige dog — ligesom hidtil — kræve sådanne fradrag taget i betragtning ved opgørelsen, jfr. bestemmelsens stk. 2, 2. pkt. For så vidt angår udgiften til transport mellem hjem og arbejdsplads, er det ikke hele den afholdte udgift, men alene den del heraf, som den skattepligtige efter ligningslovens § 9, stk. 6, kan kræve fradrag for, der skal medregnes ved bedømmelsen af, om den skattepligtige skal have fradrag for et større beløb end det faste lønmodtagerfradrag. Fradrag kan herefter alene beregnes i det omfang, de samlede udgifter har overstegt 400 kr., og fradrag indrømmes kun, hvis det samlede fradragsbeløb er 100 kr. eller derover. Den særskilt ansatte hustru får i medfør af forslaget § 26 sit eget befordringsfradrag, og 400 kr.-grænsen og 100 kr.-grænsen kommer således til at gælde for hver af ægtefællerne.

Som det fremgår af bestemmelsen i forslaget § 25, stk. 1, skal den del af et sådant større lønmodtagerfradrag, der overstiger det faste fradragsbeløb på i reglen 1.500 kr., indgå i det der omhandlede standardfradrag. Det overskydende beløb vil dermed kunne være medvirkende til, at den skattepligtige får et større fradrag end det faste standardfradrag, nemlig når beløbet sammenlagt med andre fradragsbeløb, der omfattes af standardfradraget, i alt overstiger det faste standardfradragsbeløb, jfr. § 25, stk. 3.

Til § 25.

Det heromhandlede standardfradrag indrømmes ikke, hvor den skattepligtige eller personer med hvem han sambeskattes, altså også en særskilt ansat hustru, har haft indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed. Det er i denne forbindelse uden betydning, hvilket omfang denne erhvervsvirksomhed har haft, og om den i det enkelte indkomstår har givet overskud eller underskud. At den skattepligtige har haft anden B-indkomst end indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed, er derimod ikke til hinder for, at der indrømmes standardfradrag.

Standardfradraget indrømmes i den skattepligtige hovedpersons indkomst, idet det i første række omfatter udgifter, der ikke knytter sig til indtægten erhvervelse. For gifte mænd er standardfradraget højere end for ugifte, og der foretages ikke standardfradrag ved opgørelsen af den særskilt ansatte hustrus indkomst.

Også standardfradraget er et mindstefradrag, således at der, hvis de fradrag, som standardfradraget træder i stedet for, dokumenteres at have overstegt standardfradraget, indrømmes det således godtgjorte større fradrag.

Til § 26.

Under den gældende sambeskatningsordning er det en selvfølge, at de forskellige udgifter m. v., som man kan fradrage ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, kommer til fradrag i ægtefællernes samlede indkomst, der beskattes på mandens hånd. Det gælder både mandens og hustruens fradragsberettigede udgifter.

Som det er anført i de indledende bemærkninger har man fundet det naturligt, at den særskilt ansatte hustru så vidt muligt får fradragsretten for de udgifter, der er knyttet til de indtægter, hvoraf hun beskattes, og der er kun gjort undtagelse herfra med hensyn til udgifter i forbindelse med lønindtægt udover det faste lønmodtagerfradrag og med hensyn til bidrag til pensionsordninger, der omfattes af reglerne om begrænset fradragsret efter renteforsikringslovens § 1, stk. 1 d, herunder navnlig bidrag til kapitalpensionsordninger på forsikrings- og opsparingsbasis. Fradragsretten for disse bidrag skal fortsat tilkomme manden. Begrundelsen herfor har navnlig været, at den begrænsede fradragsret omfatter forskellige beløb, herunder indskud på kapitalbindingskonti og børneopsparingskonti, der ikke har nogen tilknytning til de indtægter, der skal beskattes særskilt hos hustruen. Fradragsretten for sådanne beløb må efter lovforslagets principper under alle omstændigheder tilkomme manden. De eneste beløb, som der kunne være tale om at give hustruen fradragsret for i henhold til renteforsikringslovens § 1, stk. 1 d, ville være hendes egne bidrag til en kapitalpensionsordning, hvilket måtte forudsætte en deling af fradragsretten mellem mand og hustru. En sådan deling ville imidlertid være forbundet med store praktiske vanskeligheder, især hvis den, som det vel måtte blive tilfældet, skulle forbindes med en ret for hver af ægtefællerne til at overtage den del af den anden ægtefælles fradragsret, som denne ikke måtte have udnyttet.

De nævnte begrænsninger i fradragene for lønmodtagerfradrag og for pensionsbidrag gælder dog